

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813010004
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Havírová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2013:8813010004.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Andreou Havírovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. októbra 2013 vo Vranove nad Topľou takto

r o z h o d o l :

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zákona z r u š u j e v trestnom rozkaze Okresného súdu Prievidza, č. k. 3 T 209/2011 - 147 zo dňa 18.10.2011, výrok o vine, výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a bol mu podľa § 221 ods. 2 (správne ods. 1), § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 36 písm. l), n), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný: S. X., nar. XX.XX.XXXX v Č., trvale bytom Ul. K. č. XXXX/X, M. G., okr. I. W. I. O., t. č.
vo výkone trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou,
nezamestnaný,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

1/ v presne nezistenom čase, asi začiatkom mesiaca december 2008, cez internet cez sprostredkovateľa od poškodenej V. L. pod zámienkou sprostredkovania pôžičky vo výške 2.000.000,- Sk (66.387,84 Eur), vylákal pred podpisom zmluvy poistnú zábezpeku pôžičky, ktorú mu poškodená vo výške 16.500,- Sk (547,70 Eur) dňa 16.12.2008 zaslala prevodom zo svojho účtu z B. prostredníctvom spoločnosti Western Union do Českej republiky a dňa 30.12.2008 mu na jeho požiadanie zaslala druhú časť poistnej zábezpeky vo výške 16.500 Sk (547,70 Eur), pričom k podpisu zmluvy ani k vyplateniu hotovosti nedošlo a poškodenej V. L. nevrátil ani poistnú zábezpeku pôžičky, čím jej spôsobil škodu vo výške 33.000,- Sk (1.095,40 Eur),

2/ prostredníctvom internetu dňa 16.12.2008 a následne dňa 30.12.2008 pod zámienkou sprostredkovania pôžičky vylákal od poškodenej F. M. z O. I. G. sumu vo výške 32.994,- Sk (1.095,20 Eur), ktoré poškodená mu zaslala prostredníctvom služby Western Union a ktoré si dal vyzdvihnúť prostredníctvom svojho známeho W. T. a to najprv sumu 16.494,- Sk (547,50 Eur), zaslanú na adresu bydliska jeho kamaráta Z. B. Z., ktoré peniaze tam vybral na pošte dňa 17.12.2008 a potom sumu 16.500,- Sk (547,50 Eur), zaslanú do Českej republiky, ktoré peniaze vybral na pošte v Z. dňa 02.01.2009 a ktoré peniaze mu W. T. v Z. odovzdal, pričom pôžičku následne poškodenej nesprostredkoval a peniaze použil pre vlastnú potrebu, čím takto pre poškodenú F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Vranov nad Topľou, M. R. č. XXXX/XX spôsobil škodu vo výške 1.095,20 Eur,

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona

Za to sa odsudzuje :

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona pri zistení prevahy priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona spoločný súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona r u š í výrok o treste uložený právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Humenné zo dňa 17.6.2009, č. k. 2 T 80/2009 - 74, právoplatného dňa 30.10.2009, ktorým bol obvinenému podľa § 221 ods. 2, § 38 ods. 3, § 36 písm. l), n), § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka so zaradením do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku p o v i n n o s ť z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenej F. M., nar. XX.XX.XXXX vo O. I. G., trvale bytom O. I. G., M. R. č. XXXX/XX sumu 1.095,20 Eur (tisícdeväťdesiatpäť eur a dvadsať eurocentov).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku p o v i n n o s ť z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenej V. L., nar. XX.XX.XXXX, t. č. bytom O. Q. F. X, L. X. Y., G. sumu 1.095,40 Eur (tisícdeväťdesiatpäť eur a dvadsať eurocentov).

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú V. L., nar. XX.XX.XXXX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie alebo na konanie pred iným príslušným orgánom.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému S. X. urobiť vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 Tr. poriadku. Obžalovaný vo vzťahu k skutku obžaloby vyhlásil, že je vinný zo spáchanie skutku. Keďže obžalovaný na otázku súdu položenú mu v zmysle ust. § 333 ods. 3 písm. h) Tr. poriadku odpovedal síce áno, ale zároveň vyhlásil, že sa skutok nestal tak ako je uvedené v obžalobe a podľa jeho vyjadrenia podiel viny na jeho spáchaní majú aj svedkovia, súd v zmysle ust. § 257 ods. 7 Tr. poriadku rozhodol, že toto vyhlásenie obžalovaného neprijíma.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného X., poškodenej M., svedka K., svedka T. a prostredníctvom dožiadaného súdu aj svedkyne B. H. (v čase rozhodovania súdu Z.), prečítaním listinných dôkazov, na základe čoho mal súd skutkový stav za preukázaný tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný X. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že po zamestnaní sa v Z. sa ubytoval na ubytovni a jeho spolubývajúcim bol svedok I. K.. Uvedený svedok si všimol, že si privyrábal páchaním ekonomickej trestnej činnosti a preto mu navrhol, či by niečo nevymyslel. Rozhodol sa teda, že si nájde človeka, ktorý by mal možnosť sprostredkovať úver a s ktorým by vzápätí uzatvoril zmluvu o spolupráci, ktorý by pritom mal možnosť získať záujemcov o poskytnutie úveru. Prostredníctvom internetu získal kontakt na svedkyňu H. (Z.) a prostredníctvom e-amilu jej oznámil, že poskytuje úvery vo výške od 2.000.000,- Sk do 10.000.000,- Sk. Keďže sa rozhodol, že tento úver mal byť poskytovaný vo forme zmenky, klienti mu mali zaplatiť poplatok za vinkuláciu, teda za poistenie úveru. Poškodená M. mu zaslala peniaze a to najprv vo výške 16.494,- Sk a neskôr vo výške 16.500,-Sk tak ako je uvedené v obžalobe. Záujemcovia

o úver, vrátane poškodenej M., mu peniaze zasielali prostredníctvom služby Western Union. Peňažnú sumu zaslanú poškodenou M. vyzdvihol svedok T. na hlavnom nádraží v Z. na pošte, pričom spoločne so svedkom K. tohto svedka čakali pred poštou. Po vybratí peňazí mu svedok T. odovzdal celú sumu, pričom svedkovi K. vyplatil menšiu polovicu z tejto sumy a sebe ponechal väčšiu polovicu. Svedok K. sa mal vyrovnáť so svedkom T.. Záujemcom o úver nikdy neposkytol úver a pokiaľ sa mu svedkyňa H. (Z.) ozývala ohľadne stretnutia so záujemcami, tak ju zavádzal. S touto svedkyňou ani neuzatvoril zmluvu o spolupráci, pričom jej sľúbil províziu za sprostredkovanie záujemcov o úver. Uvedenú svedkyňu, ako aj všetkých ostatných, zavádzal. Pri prvom telefonickom kontakte s touto svedkyňou sa jej predstavil ako pán V. a iba v prípade, keď jej poskytol účet v mBank-e vedený na jeho skutočné meno, tak jej vysvetlil, že S. X. je jeho kolega, resp. nadriadený. Peniaze získané od poškodenej M. použil na súkromné účely a žiadnu sumu peňazí dosiaľ nevrátil poškodenej M.. Vyjadril sa, že svedok K. určite vedel, že peniaze zaslané cez Western Union pochádzajú z trestnej činnosti, avšak nevedel sa vyjadriť, či o tom vedel aj svedok T., keďže tento bol ideálnym terčom. Z Z. odišiel z dôvodu, že sa mu dňa 18.02.2009 narodilo dieťa v Z..

Na hlavnom pojednávaní poškodená F. M. uviedla, že v decembri 2008 poslala svedkyňu H. e-mail, keďže mala záujem o poskytnutie úveru vo výške do 2.000.000,- Sk. Svedkyňa H. (Z.) jej najprv povedala, že má zaplatiť sumu 33.000,-Sk a neskôr sumu 16.500,- Sk. Dňa 16.12.2008 prostredníctvom Western Union poslala sumu 16.494,- Sk na meno svedka W. T. na adresu Z. B. Z.. Neskôr sa malo uskutočniť stretnutie v Z. s poskytovateľom úveru a to konkrétne dňa 19.12.2008, avšak toto stretnutie svedkyňa H. (Z.) deň pred týmto dňom zrušila. Dňa 19.12.2009 na základe žiadosti svedkyne H. (Z.) zaslala sumu 16.500,-Sk na meno svedka W. T. a to do Čiech. Svedkyňa H. (Z.) jej neskôr oznámila, že stretnutie určené na deň 08.01.2009 s investorom sa zrušuje a že poskytnuté peniaze jej budú vrátené do 21 dní, ktoré jej však neboli vrátené do súčasnosti. Telefonicky sa spojila so svedkyňou H. (Z.) a dozvedela sa od nej, že úver mal poskytnúť pán V.Č., na ktorého jej poskytla e-mailový ako aj telefonický kontakt. Pri telefonických pokusoch spojiť sa s týmto pánom bol telefón nedostupný, vypnutý alebo dotyčná osoba telefón nezdvihala. Takisto zaslala e-mail na adresu uvedenú svedkyňou H. (Z.). Svedkyňa H. (Z.) jej oznámila, že aj ona bola podvedená, keďže jej mala byť poskytnutá provízia, avšak nič nedostala.

Svedok I. K. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že svedka T. poznal ešte z územia Slovenskej republiky a obžalovaného X. spoznal až v Z., keďže pracovali u toho istého zamestnávateľa a býval s ním aj na jednej izbe v ubytovni. Obžalovaný X. mu tvrdil, že peniaze, ktorými disponuje, mu posielala jeho rodina zo Slovenska. Svedka T. zoznámil s obžalovaným on. Niekedy v decembri 2008, keď spoločne s obžalovaným X. a svedkom T. išiel na poštu na Hlavnom nádraží 2 v Z., tak svedok T. išiel na poštu a vybral peniaze cez Western Union. Domnieval sa, že preto, lebo obžalovaný X. nemal občiansky preukaz. Svedok T. vybral sumu približne okolo 15.000,- Kč, tieto odovzdal v plnej výške obžalovanému a obžalovaný vyplatil svedkovi T. nejaké peniaze, pričom jemu vrátil dlžnú sumu vo výške 2.000,- Kč až 3.000,- Kč. Poprel, že by mu obžalovaný odovzdal sumu 7.000,- či 8.000,- Kč. Svedok T. mu takisto povedal, že vybral peniaze pre obžalovaného aj v Obchodnom centre T. a že celú túto sumu odovzdal obžalovanému X.. Poprel tvrdenie obžalovaného, že ho požiadal, aby vymyslel nejaký plán za účelom získania finančných prostriedkov. Uviedol, že obžalovaný X. odišiel z Z. niekedy v januári 2009 a to takým spôsobom, že vošiel do Obchodného centra O. s tým, že si tam ide vybrať peniaze a naspäť do vozidla sa už nevrátil. Zdôraznil, že obžalovaný stále niečo riešil na internete alebo na mobile, pričom sa o to nezaujímal, bol s ním iba dva či trikrát na pivo a požičal mu takisto peniaze.

Svedok T. na hlavnom pojednávaní uviedol, že približne dva mesiace pracoval v spoločnosti F. Z. spoločne s obžalovaným X., pričom vo vedľajšom prenajatom byte bývali obžalovaný X. so svedkom K.. Obžalovaný X. ho raz požiadal, keďže stratil občiansky preukaz, aby mu vybral peniaze z pošty. Z uvedeného dôvodu po predložení svojho občianskeho preukazu na pošte na Hlavnej stanici v Z. vyzdvihol obžalovanému sumu 11.000, Kč či 12.000,- Kč. Obžalovaný X. mu mal povedať, že tieto peniaze použije na úhradu nájomného za užívanie bytu a že tieto peniaze mu posielala jeho rodina alebo jeho známi. Obžalovaný mu za vyzdvihnutie peňazí poskytol sumu 500,- Kč. Približne po dvoch či troch týždňoch bol druhýkrát takto vyzdvihnúť peniaze pre obžalovaného, pričom s nimi išiel aj svedok K.. Pre obžalovaného vybral opätovne sumu 11.000, Kč či 12.000- Kč. Obžalovaný X. mu nepovedal, že by sprostredkoval úvery pre iné osoby. Obžalovanému X. sa snažil takýmto spôsobom pomôcť, keďže mu povedal, že nemá občiansky preukaz. Nemal vedomosť o tom, že obžalovaný X. si zarábala peniaze aj vylákávaním peňazí od iných osôb. Svedok K. mu pritom povedal, že obžalovaný mu dlhuje nejaké peniaze.

Vo veci bola vypočutá aj svedkyňa B. Z. (H.) prostredníctvom dožiadaného súdu Okresného súdu Prievidza. Uviedla, že obžalovaný vystupujúci pod menom pán V. ju kontaktoval cez e-mail niekedy v októbri či novembri 2008, pričom v tom čase riadila pôžičky spoločnosti G., v súčasnej dobe C.. S

pánom V. sa mala osobne stretnúť v decembri 2008, avšak e- mailom toto stretnutie obžalovaný zrušil. Na základe informácií poskytnutých jej pánom V. vypracovala inzerát a tento zverejnila na internete. Na základe tohto inzerátu mal pán V. poskytovať pôžičky do výšky maximálne 2.000.000,- Sk a v závislosti od sumy úveru, ktorý mal byť poskytnutý jednotlivým záujemcom, jej pán V. mal oznámiť, akú zálohu má ten - ktorý klient vopred zložiť. Na základe uvedeného inzerátu sa jej ozvali 4 či 5 záujemcovia, vrátane poškodenej F. M.. Záujemcovia museli zaplatiť zábezpeku, pričom pán V. najprv chcel, aby túto zábezpeku posielali na jej účet vo VÚB v B., s čím však nesúhlasila. Na základe pokynu a na základe potrebných údajov zaslaných pánom V. zábezpeku záujemcovia posielali cez Western Union do Českej republiky. Domnievala sa, že prvá zábezpeka bola vo výške 700,- Eur a druhá zábezpeka pravdepodobne v takej istej výške. Od pána V. požadovala, aby s ňou uzatvoril zmluvu o spolupráci, pričom k jej uzavretiu malo dôjsť v decembri 2008, avšak pán V. túto zmluvu stornoval. Záujemcovia o úver sa mali stretnúť s pánom V. v decembri 2008 v Z., avšak na základe oznamu pána V. o zrušení tohto stretnutia, k tomuto stretnutiu ani nedošlo. Vyjadрила sa, že aj poškodená M. zaplatila zábezpeku na poskytnutie úveru najprv vo výške 700,- Eur a neskôr takisto sumu 700,- Eur a to prostredníctvom služby Western Union do Českej republiky. Uviedla, že s pánom V. sa nikdy osobne nestretla a osobu X. spomenul uvedený pán V. v tej súvislosti, že má byť súkromným investorom, ktorý bude poskytovať pôžičku. Uviedla, že si pamätá, že štyria záujemcovia zložili zábezpeku na poskytnutie pôžičiek pravdepodobne v celkovej výške 1.400,- Eur a nemá vedomosť o tom, že by tieto peniaze boli jednotlivým záujemcom vrátené. Poškodenej F. M., podľa jej vedomostí, zábezpeka vo výške 1.400,- Eur nebola vrátená.

V prípravnom konaní bola zabezpečená e-mailová komunikácia medzi pánom V. a svedkyňou H. (Z.), listinné dôkazy týkajúce sa zasielania peňazí poškodenou F. M. vo výške 16.494,- Sk a 16.500,- Sk na meno svedka W. T. prostredníctvom Western Union a to v prípade prvej platby na adresu Z. B. Z., V. N. XXX/X a v prípade druhej platby bez uvedenia adresy ako aj oznam spoločnosti Expres servis s.r.o., že oba peňažné platby boli vyplatené svedkovi W. T. na pobočke Slovenskej pošty Z. X, pričom príjemca sa preukázal občianskym preukazom Slovenska.

Podľa správy mBank majiteľom účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX bol obžalovaný S. X. a tento účet bol zriadený dňa 29.11.2008.

V predmetnej veci boli zabezpečené a oboznámené spisy jednotlivých okresných súdov z územia Slovenskej republiky.

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo ako i v ich súhrne, považoval súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný S. X. sa dopustil skutku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Obžalovaný je usvedčovaný predovšetkým vlastnou výpoveďou, výpoveďou poškodenej F. M. ako aj jednotlivými vo veci vypočutými svedkami.

Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že obžalovaný po získaní zamestnania na území Českej republiky sa rozhodol, podľa svojho vyjadrenia po vzájomnej dohode so svedkom K., že prostredníctvom inej osoby získa záujemcov o poskytnutie úveru. Obžalovaný, čo potvrdila vo svojej svedeckej výpovedi aj svedkyňa H. (v čase rozhodovania súdu Z.), prostredníctvom služieb internetu niekedy v októbri či novembri roku 2008 získal mailový kontakt na svedkyňu H. (Z.), ktorá v tom čase pracovala pre spoločnosť G., v čase rozhodovaní súdu už pre spoločnosť C. ako sprostredkovateľka poskytovania pôžičiek. Obžalovaný sa uvedenej svedkyňi predstavil menom V. a tejto svedkyňi sľúbil, že s ňou uzatvorí nejaký druh zmluvy o vzájomnej spolupráci, na základe ktorej jej poskytne istú finančnú províziu. Svedkyňa B. H.Á. (Z.) mala podľa pokynov obžalovaného zverejniť prostredníctvom internetu inzerát, v ktorom by ponúkala potencionálnym klientom v mene obžalovaného vystupujúcim pod menom Jurčo úvery až do výšky 2.000.000, Sk. Jednotliví záujemcovia o predmetný úver mali pred samotným vyplatením nimi žiadaného úveru zaplatiť tzv. akontáciu, podľa vyjadrenia obžalovaného ako poistenie poskytnutia úveru. V závislosti od konkrétnej sumy úveru, ktorý by požadoval ten ktorý záujemca o úver, mal obžalovaný oznámiť akú zálohu by ten ktorý záujemca o úver musel poskytnúť. Záujem o poskytnutie takéhoto úveru prejavili asi 4 či 5 ľudí, pričom svedkyňa H. (Z.Ň.) uviedla, že medzi týmito potencionálnymi klientmi bola aj poškodená M.. Z výpovede poškodenej, čo potvrdil obžalovaný X. ako aj svedkyňa H. (Z.) vyplýva, že poškodená zaslala obžalovanému najprv dňa 16.12.2008 sumu 16.494, Sk na meno svedka W. T. a to na adresu trvalého bydliska tohto svedka v Z. B. Z.. Druhú časť zálohy na poskytnutie úveru vo výške 16.500, Sk poškodená M. E.aslala prostredníctvom služby Western Union na neznámu adresu na územie Českej republiky a to takisto na meno svedka W. T.. Svedkyňa H.Č. (Z.) uviedla, že obžalovaný mal najprv záujem, aby jednotliví klienti posielali tzv. zábezpeky za účelom poskytnutia úveru na jej bežný účet vedený vo VÚB Banke v B., avšak vzhľadom na nesúhlas tejto svedkyne s takýmto postupom jej obžalovaný oznámil, že jednotlivé sumy peňazí majú

byť zasielané prostredníctvom služby Western Union na územie Českej republiky. Obžalovaný X., čo potvrdil aj svedok W. T., keďže nechcel, aby pri preberaní týchto finančných prostriedkov zaslaných jednotlivými záujemcami o úver figurovalo jeho meno, požiadal svedka W. T. tvrdiac mu, že nemá občiansky preukaz, aby mu uvedenú sumu vo výške 16.494, Sk a vzápätí vo výške 16.500, Sk vybral na pošte na hlavnej stanici v meste Z. na území Českej republiky, kde sa v uvedenom období zdržiaval. Obžalovaný X. vypovedal, že po vyzdvihnutí uvedenej finančnej sumy túto mu svedok T. odovzdal ihneď priamo pred budovou pošty v plnej výške a z takto získaných peňazí mal odovzdať nejaké finančné prostriedky aj svedkovi K., pričom uvedený svedok mal nejakú sumu peňazí vyplatiť aj svedkovi T.. Svedok K. pripustil, že mu obžalovaný po vyzdvihnutí peňazí svedkom T. na pošte vyplatil nejaké finančné prostriedky, ale vyjadril sa, že obžalovaný mu dlhoval peniaze, ktoré obžalovanému požičal v čase vzájomného stretávania sa, pričom však uvádzal rôzne sumy finančných prostriedkov, ktoré mu mal obžalovaný vrátiť. Svedok T. pritom takisto priznal, že obžalovaný mu za vybratie peňazí na pošte na stanici v Z. odovzdal sumu 500, Kč, pričom podľa jeho vysvetlenia to pre obžalovaného urobil preto, keďže mu chcel pomôcť vyzdvihnúť si peniaze, ktoré mu mali zasláť jeho rodinní príslušníci či známi z územia Slovenskej republiky, pretože v tom čase nemal svoj doklad totožnosti. Svedok K. ako aj svedok T. popreli, že by mali vedomosť o tom, že by predmetnú sumu peňazí zaslala poškodená M. obžalovanému vystupujúcemu pod menom V. za účelom sprostredkovania jej poskytnutia pôžičky. Obžalovaný X. potvrdil, že od samotného počiatku nemal zámer prípadným záujemcom o získanie úveru poskytnúť predmetný úver a že takýmto spôsobom chcel nezákonným spôsobom získať finančné prostriedky. Uviedol, že svedkyňu H. (Z.), s ktorou ako aj s jednotlivými záujemcami o úver sa mal osobne stretnúť, neustále zavádzal. Uvedenú svedkyňu uviedol do omylu aj pokiaľ ide o poskytnutie bankového účtu na svoje vlastné meno, keďže pred touto svedkyňou vystupoval ako pán V. a tvrdil jej, že osoba vystupujúca pod menom X. je jeho kolega, resp. nadriadený a že z uvedeného dôvodu majú byť jednotlivé finančné prostriedky zasielané na účet vedený na meno X..

Pokiaľ ide o vyjadrenie poškodenej M., že prvú platbu zaslala na meno svedka W. T. na adresu trvalého bydliska tohto svedka v Z. B. Z. a druhú platbu bez uvedenia konkrétnej adresy a to prostredníctvom služby Western Union, treba poukázať na správu spoločnosti S. M. s.r.o. zo dňa 19.4.2010, z ktorej vyplýva, že oba peňažné platby zaslané poškodenou boli vyplatené svedkovi W. T. na základe ním predloženého dokladu totožnosti na pobočke Slovenskej pošty Z. X. Podľa potvrdenia o príjme peňazí vystavené touto spoločnosťou S. M. s.r.o. svedok T. prevzal nasledujúceho dňa 17.12.2008 sumu 16.494, Sk, už v českých korunách, konkrétne vo výške 13.986, 00 Kč, pričom ako odosielateľ bol uvedený Y. M.. Z uvedeného teda vyplýva, že aj keď poškodená M. prvú platbu zaslala na adresu trvalého bydliska svedka T., táto platba bola vyplatená svedkovi T. prostredníctvom služby Western Union na území Českej republiky. Už len na okraj je potrebné poznamenať, opierajúc sa aj o výpovede svedkyne H. (Z.), že na základe inzerátu ponúkajúceho poskytnutie úveru sa jej ozvali asi 4 či 5 záujemcovia a teda uvedený svedok na základe žiadosti obžalovaného pravdepodobne mohol vyzdvihnúť zálohy poskytnuté jednotlivým záujemcom o poskytnutie úveru viackrát a nielen v prípade poškodenej M..

Z vyššie uvedeného teda nepochybne vyplýva, že zámerom obžalovaného od začiatku bolo získať od jednotlivých záujemcov o poskytnutie úveru finančné prostriedky, pričom obžalovaný od počiatku nemal záujem týmto potencionálnym klientom požadovaný úver vyplatiť, ale finančné prostriedky si chcel od začiatku ponechať pre svoju osobnú potrebu. Obžalovaný teda pod zámienkou, že v prípade vyplatenia zálohy vo výške 16.494, Sk ako aj sumy 16.500, Sk poskytne poškodenej F. M. úver, ktorá mu tieto peniaze zaslala v dňoch 16.12.2008 a vzápätí dňa 19.12.2008, uviedol túto poškodenú do omylu a tak jej spôsobil na jej majetku škodu malú.

Obrana obžalovaného v priebehu konania pritom spočívala v podstate v jeho tvrdení, že na uvedenej protiprávnej činnosti sa mali podieľať predovšetkým svedok K. ale aj svedok T.. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd rozhoduje na podklade obžaloby, ktorú podáva a pred súdom zastupuje prokurátor. Súď nemôže sám z vlastnej iniciatívy rozhodnúť o trestnom stíhaní inej osoby aj v prípade nejakej jej účasti na spáchaní predmetného trestného činu, pokiaľ na uvedenú osobu nebola prokurátorom podaná obžaloba. Odhliadnuc od tejto skutočnosti, je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný tvrdil pritom len to, že svedok K. sa ho opýtal, či by niečo nevymyslel, aby získal nejakým spôsobom finančné prostriedky. Samotný obžalovaný pritom priznal, že sa rozhodol nájsť si sprostredkovateľa, prostredníctvom ktorého by od rôznych ľudí vylákal peniaze pod zámienkou sprostredkovania im peňažného úveru. Jednotlivé úkony vykonávané za účelom získania záujemcov, a to prostredníctvom svedkyne H. (Z.) pritom vykonával samotný obžalovaný. Obžalovaný pritom so svedkom K. mal ísť

spoločne so svedkom W. T. na poštu, na ktorú mala prostredníctvom služby Wester Union zaslať finančné prostriedky poškodená M.. Obžalovaný X. pritom sám uviedol, že požiadal svedka K.Á., aby našiel nejakú osobu (tzv. bieleho koňa), ktorá by si zriadila bežný účet na svoje meno a na ktorý by mu poškodená M. zasielala peniaze a to práve z dôvodu vyhnúť sa identifikácii jeho osoby, ktorej mala táto poškodená zaslať finančné prostriedky. Svedok K. pritom vo svojej výpovedi len pripustil, že spoločne s obžalovaným a svedkom T. bol na pošte na hlavnej stanici v Z. vyzdvihnúť peniaze, pričom spoločne s obžalovaným čakal pred poštou na svedka T., ktorý však vyzdvihnuté peniaze odovzdal priamo obžalovanému X.. Uvedený svedok poprel tvrdenie obžalovaného, že on požiadal obžalovaného, aby vymyslel nejaký plán za účelom získania finančných prostriedkov. S prihliadnutím aj na charakter trestnej činnosti obžalovaného, z ktorej bol už v mnohých prípadoch aj uznaný za vinného je zrejme, že už pred stretnutím so svedkom K., s ktorým sa zoznámil len v uvedenom období, sám obdobným podvodným spôsobom vylákal od viacerých ľudí peňažné sumy a je zrejme, že iná osoba ho ani nemusela žiadať, aby takýmto spôsobom získal nezákonne finančné prostriedky. Aj v prípade pravdivosti tvrdenia obžalovaného, že ho na spáchanie predmetnej trestnej činnosti nahovoril svedok K., tak táto skutočnosť sama osobe nemôže zbaviť obžalovaného zodpovednosti za spáchaný skutok. V prípade aj akejkolvek účasti svedka K. na spáchaní predmetného trestného činu je zrejme, že celkovú aktivitu na vylákvanie finančných prostriedkov od poškodenej M. ako aj jednotlivé čiastkové úkony za účelom vyzdvihnutia si tejto finančnej hotovosti vykonával samotný obžalovaný podľa vopred premysleného plánu, snažiac sa vystupovať s jednotlivými svedkami či poškodenou prostredníctvom iných osôb ako aj pod zmenenou identitou za účelom sťaženie jeho možného odhalenia ako páchatela trestnej činnosti. Z doterajšej protiprávnej činnosti obžalovaného, ktorá bola predmetom niekoľkých súdnych konaní je zrejme, že takej činnosti sa venoval prevažne bez účasti iných osôb v podobe spolupáchatelov či účastníkov na trestnom čine a je teda pochopiteľné, že ani nemal záujem, aby sa na jeho ďalšej protiprávnej činnosti nejakým spôsobom podieľala iná osoba, pravdepodobne z dôvodu obáv o nevyhnutnú deľbu finančných prostriedkov získaných z tejto podvodnej činnosti.

V prípade svedka W. T. samotný obžalovaný priznal, že tento svedok ani nemusel mať vôbec vedomosť o tom, že peniaze posielané poštou poškodenou M. vylákal od nej pod zámienkou poskytnutia jej peňažného úveru, keďže sám tohto svedka označil ako dobrého človeka, ktorý nedisponoval dostatočnými rozumovanými schopnosťami na základe ktorých by prípadne odhalil jeho podvodné konanie.

Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obžalovaný práve ihneď po získaní takýchto finančných prostriedkov opustil územie Českej republiky dôvodiac, že v uvedenom období sa mu narodilo dieťa, pričom svedok K. ho mal kontaktovať za účelom pokračovania v páchaní predmetnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti nie je možné vylúčiť tvrdenie obžalovaného, že prípadne svedok K. mal záujem podieľať sa na páchaní trestnej činnosti s obžalovaným X., ale je potrebné zdôrazniť, že nemožno ani vylúčiť, že obžalovaný nemal záujem páchať túto trestnú činnosť spoločne s uvedeným svedkom. Táto skutočnosť však nemôže mať nijaký vplyv na posudzovanie trestnej zodpovednosti obžalovaného za spáchanie trestného činu. Je pochopiteľné, že obžalovaný práve s poukazom na ním vyvíjanú aktivitu sa dopustil skutku presne tak ako je to uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku. Je potrebné zvýrazniť skutočnosť, že obžalovaný bol už pred spáchaním predmetného trestného činu niekoľkokrát súdne trestaný za podvodné protiprávne konanie, pričom v čase rozhodovania tunajšieho súdu prebiehali aj početné súdne konania v niekoľkých mestách na území Slovenskej republiky.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené predmetné konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktorého objektívnu stránku obžalovaný naplnil tým, že uviedol poškodenú F. M. do omylu tým, že pod zámienkou získania od nej finančnej hotovosti v celkovej výške 32.994, Sk (1.095,20 eur) jej sľúbil poskytnutie pôžičky, ktorú jej nielenže neposkytol, ale túto nemal záujem jej poskytnúť už od samotného začiatku. Vzhľadom na škodu, ktorú týmto svojím konaním spôsobil poškodenej M. sa tak obžalovaný dopustil prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona. S poukazom na odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3 T 209/2011 zo dňa 18.10.2011 za skutok rovnako právne posudzovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona spáchaný začiatkom decembra roku 2008 tak súd predmetné konanie obžalovaného posúdil ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Subjektívna stránka konania obžalovaného bola daná vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, keďže obžalovaný chcel spôsobiť poškodenie M. škodu a teda porušiť záujem štátu na ochranu cudzieho vlastníctva.

Obžalovaný sa skutku dopustil ako trestne zodpovedný subjekt.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, súd prihliadol na všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a (§ 34 ods. 4 Tr. zákona)

Z odpisu registra trestov ako aj z pripojených spisov súd zistil, že obžalovaný bol do času rozhodovania tunajšieho súdu už celkovo 11 krát súdne trestaný.

Zo spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. 2 T 80/2009 vyplýva, že za skutok spáchaný obžalovaným v apríli roku 2007 právne kvalifikovaným ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona bol obžalovaný uznaný vinným trestným rozkazom zo dňa 17.6.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2009, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo dňa 18.10.2011 sp.zn. 3 T 209/2011 bol obžalovaný uznaný za vinného zo skutku spáchaného začiatkom mesiaca december roku 2008 vylákaním finančnej hotovosti od poškodenej V. L. vo výške 33.000, Sk (1.095,40 eur). Za uvedený skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovaný odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň bol zrušený aj výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné sp. zn. 2 T 80/09.

Trestnej činnosti v predmetnej veci sa pritom obžalovaný dopustil takisto v priebehu decembra roku 2008, pričom aj tento skutok, tak ako vo vyššie uvedenom rozhodnutí Okresného súdu Prievidza, súd právne posúdil ako prečin podvodu podľa § 221 Tr. zákona.

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o nadväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. Ak je ukladaný trest za viac trestných činov, ustanovenia odsekov 1 a 2, § 42 a § 43 sa použijú primerane.

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že obžalovaný S. X. páchal v období decembra roku 2008 jednotlivé útoky, ktoré spájala súvislosť v čase, v spôsobe páchania a v predmete ich útoku, ako aj jednotiaci zámer obžalovaného spáchať trestný čin. Tieto čiastkové útoky sa tak vo svojom súhrne podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona posudzujú ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona. Keďže po spočítaní výšky škody v oboch prípadoch (1.095,40 eur pri skutku uvedenom v trestnom rozkaze Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3 T 209/2011 ako aj sumy 1.095,20 eur v predmetnej trestnej veci) celková výška škody predstavuje sumu 2.190,60 eur, teda škodu malú, tak súd toto konanie obžalovaného posúdil ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Keďže obžalovaný skutky z decembra roku 2008, pričom za jeden tento skutok bol odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Prievidza sp.zn. 3 T 209/2011 a ktoré boli posúdené ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, spáchal skôr ako bol vyhlásený, resp. doručený obžalovanému odsudzujúci trestný rozkaz Okresného súdu Humenné zo dňa 17.6.2009 sp.zn. 2 T 80/2009, súd zároveň musel ukladať súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k výroku o treste v predmetnom trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné pri súčasnom zrušení tohto výroku.

Z genézy trestnej činnosti obžalovaného opierajúc sa predovšetkým o výpis z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol odsúdený ešte rozhodnutím Okresného súdu Žilina pod sp. zn. 1 T 37/2012 zo dňa 29.3.2012, rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou pod sp.zn. 2 T 41/2012 zo dňa 12.7.2012, rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 17.10.2012 sp.zn. 3 T 61/2012, rozsudkom Okresného súdu Košice II. sp. zn. 4 T 114/2012 zo dňa 28.1.2013, rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 6.2.2013 sp.zn. 1 T 172/2012, rozsudkom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom zo dňa 24.9.2013 sp.zn. 1 T 152/2012 ako aj rozsudkom Okresného súdu Galanta sp.zn. 3 T 132/2013 zo dňa 02.10.2013, avšak všetky vyššie uvedené skutky v uvedených trestných rozhodnutiach boli spáchané už po vyhlásení odsudzujúceho trestného rozkazu Okresného súdu Humenné zo dňa 17.6.2009 sp.zn. 2 T 80/2009 a teda v prípade týchto trestných činov išlo o recidívu obžalovaného po vyhlásení trestného rozkazu Okresného súdu Humenné sp. zn. 2 T 80/2009.

Z ústrednej evidencie priestupkov obžalovaného pritom vyplýva, že obžalovaný bol aj opakovane priestupkovo postihnutý za priestupky proti majetku ako aj za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu.

Obžalovanému prirážalo, že bol pred spáchaním predmetného pokračovacieho trestného činu už súdne trestaný (§ 37 písm. m/ Tr. zákona), pričom súd v jeho prípade nevzhliadol žiadne poľahčujúce okolnosti (§ 36 Tr. zákona). Vzhľadom na uvedené tak u obžalovaného nastala prevaha prirážajúcich okolností v zmysle ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona a teda mu bol potrebné ukladať trest odňatia slobody vo výmere od 8 mesiacov do 2 rokov vychádzajúc zo základnej výmery trestu odňatia slobody u prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona v trvaní do dvoch rokov. S prihliadnutím na takto upravenú výmeru trestnej sadzby, pričom pri ukladaní spoločného ako aj súhrnného trestu tento nemôže byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom, tak súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Súd trest v uvedenej výške považoval za primeraný vo vzťahu k predmetnej trestnej činnosti, za ktorú bol obžalovaný uznaný za vinného a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že hoci bol obžalovaný už opakovane súdne trestaný, k početným odsúdeniam došlo až po spáchaní predmetného pokračovacieho trestného činu a teda uvedené protiprávne konanie už predstavuje recidívu u tohto obžalovaného. Zároveň súd prihliadol aj na výšku ním spôsobenej škody. Pochopiteľne vzhľadom na charakter trestnej činnosti ako aj skutočnosť, že už predchádzajúcimi rozhodnutiami, vo vzťahu ku ktorým bol obžalovanému ukladaný spoločný súhrnný trest odňatia slobody, bol obžalovaný odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, iná forma tohto trestu odňatia slobody v prípade tohto obžalovaného ani neprichádzala do úvahy.

Vzhľadom na skutočnosť, že pred spáchaním predmetného pokračujúceho trestného činu bol obžalovaný už vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, tak ho súd pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Poškodená F. M. si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenú poskytnutím finančnej hotovosti vo výške 1.095,20 eur obžalovanému X.. Keďže takto uplatnenú výšku škody poškodenou mal súd za ustálenú aj na základe listinných dôkazov, súd obžalovaného zaviazal na jej náhradu poškodenej M..

Vzhľadom na ukládanie spoločného trestu a teda zrušenia všetkých výrokov v trestnom rozkaze Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3 T 209/2011, súd zaviazal obžalovaného aj na náhradu škody poškodenej V. L. vo výške 1.095,40 eur, teda v rozsahu stanovenom týmto rozhodnutím Okresného súdu Prievidza.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od oznámenia rozsudku prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka a poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Odvolanie nemôže podať osoba, ktorá sa ho výslovne vzdala.